

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΗΘΙΚΗ
ΤΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΥ

(με τις αιώνιες αξίες και σε σύζευξη με τη σκέψη)

Οι φαντασιώσεις και τα ψέματα του ανθρώπου χωρίς αυτογνωσία

(Επιλογή και σχηματισμός μεγάλης περίληψης)

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση και γενικά η ολική, μερική ή περιληπτική αναπαραγωγή και μετάδοση του παρόντος βιβλίου, κατά παράφραση ή διασκευή με οποιονδήποτε τρόπο (μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, φωτογραφικό κ.λ.π.) σύμφωνα με τους Ευρωπαϊκούς Νόμους και τους Διεθνείς Κανονισμούς, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του δημιουργού/δικαιούχου. Η απαγόρευση αυτή ισχύει και για τις δημόσιες υπηρεσίες, βιβλιοθήκες, οργανισμούς κ.λ.π. (Ν. 100/1975, 2121/1993 και λοιποί εν γένει κανόνες Διεθνούς Δικαίου).

All Rights Reserved

© Copyright: Κωνσταντίνος Γ. Νικολουδάκης

18541 Πειραιάς

E-mail: filosofiagr@yahoo.gr, info@kosmologia.gr

Τηλ.: +30 210 4811373 Κιν. +30 6932 77 33 73

Web site : <http://www.kosmologia.gr>

"Από παιδί και από τρελό μαθαίνεις την αλήθεια"

"Η γλώσσα κόκαλα δεν έχει και κόκαλα τσακίζει"

Λαϊκές ελληνικές ρήσεις

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΜΑΝΙΦΕΣΤΟ ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΟΥ!

ΚΕΝΤΡΙΚΕΣ ΙΔΕΕΣ που θεμελιώνουν την Ηθική με εσωτερικές αξίες, ενοποιημένη με τη λογική και την κοσμολογία και επιβάλουν ανατροπές στην κοινωνική και πολιτική ζωή παγκοσμίως. Τις πιο σημαντικές απόψεις, μπορούμε να τις συγχωνεύσουμε σε τρεις-τέσσερις ευρείες ομάδες, τις οποίες υποδιαιρούμε σε περισσότερα μέρη για διευκόλυνση της ανάγνωσης και της κατανόησης ενός μεγάλου αριθμού σελίδων.

>>>>► Για τη συνέπεια στη σκέψη, τη διαχείριση και την αξιοπιστία της γνώσης. Η θεμελιακή διαφορά της σκέψης από τη γνώση. Η πιο στενή σχέση μεταξύ ψυχής, συμπεριφοράς και νόησης. (Μέρος πρώτο).

>>>>► Η πλάνη, η άγνοια, οι ανακρίβειες και τα κενά στη σκέψη, η βεβαιότητα και η αμφιβολία συνδέονται διαρκώς με ψυχολογικές αντιδράσεις και με τη συμπεριφορά, στο άτομο και ομαδικά. Ο σταθερός ρόλος της σκέψης και της ηθικής (με τις πνευματικές και αιώνιες αξίες) για τις ανθρώπινες σχέσεις και για την προσωπικότητα. Οι πρώτες σκέψεις και παρατηρήσεις για την (πνευματική) ηθική πριν από την έρευνα του φυσικού κόσμου. (Μέρος δεύτερο).

>>>>► Σκέψεις και παρατηρήσεις για την (πνευματική) ηθική μετά από την έρευνα του φυσικού κόσμου. Η πνευματική ηθική έτσι αποδεικνύεται παγκόσμια και μπορεί να προσδιοριστεί με το επίθετο «κοσμολογική» ηθική. Για τον προορισμό και το νόημα της ζωής. Αποδεικνύεται ότι οι φυσικοί νόμοι (ρυθμιστικές σχέσεις) που ρυθμίζουν εξωτερικά τα φαινόμενα και διατηρούν τον κόσμο επιβάλλονται με άμεσο/εσωτερικό τρόπο από την ύπαρξη του συνόλου του κόσμου και όχι από την περιστασιακή σύνδεση των μερών. (Μέρος τρίτο).

>>>>► Η σχέση της παγκόσμιας Ηθικής (με πνευματικές αξίες) με τη δικαιοσύνη, με τις πολιτικές επιστήμες και με την οργάνωση της κοινωνίας. Οι πνευματικές αδυναμίες συνολικά, η έλλειψη των ηθικών αξιών και η υλιστική άποψη για τον κόσμο γίνονται πιο φανερά όταν οι άνθρωποι συνεργάζονται, γίνονται μέλη μιας ομάδας, υποκινητές και υποστηρικτές και τελικά από τις συνέπειες στην οργάνωση της κοινωνίας. (Μέρος τέταρτο).

<•> ΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΕΡΜΗ- ΝΕΥΤΟΥΝ ΜΕ ΑΦΑΙΡΕΣΗ ΤΗΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ

Τελικά, χωρίς την ηθική προοπτική της πολιτικής, έτσι όπως αυτή αναδεικνύεται από την Ηθική με εσωτερικές αξίες, σε σύζευξη με το πνεύμα και με γνώση των παγκόσμιων περιορισμών στα πράγματα, η ευημερία είναι μια φαντασίωση. Όταν περιγράφουμε τις ανθρώπινες σχέσεις μόνο σαν εξωτερικές, σαν σχέσεις συνεργασίας, ανταλλαγής, παραγωγής και διακίνησης προϊόντων, ανταγωνισμού των εταιρειών, πολιτικής δύναμης και ομαδικής δράσης, τότε αφαιρούμε το νόημα της ζωής και συχνά συγχέουμε την αιτία με το αποτέλεσμα. Έτσι ο *Ρουσσώ*, παρά τη σπουδαία απλούστευση που επέτυχε για την περιγραφή της πολιτικής κοινωνίας συνάντησε αδιέξοδο, όταν χρειάστηκε να ξεχωρίσει ένα σημάδι για την ευημερία των πολιτών μέσα στην κοινωνία. Εκτίμησε (υλιστικά) ότι το πιο αναμφίβολο σημάδι είναι η αύξηση του πληθυσμού!¹ Με την υποβάθμιση του πνεύματος σαν κάτι με λιγότερη πραγματικότητα, ο *Καρλ Μαρξ* (1818-1883) υποστήριξε μονόπλευρα, ότι δεν είναι η σκέψη που ρυθμίζει τη ζωή με μια προηγούμενη ηθική, θρησκευτική ή μεταφυσική άποψη, αλλά η ζωή (διαμορφωμένη από τις κοινωνικές συνθήκες) καθορίζει αυτές τις απόψεις μέσα στη σκέψη. Η ανθρώπινη ζωή γι' αυτόν ξεκινούσε από τις σχέσεις συνεργασίας και συναλλαγής και με την παραγωγή υλικών προϊόντων, ενώ το πνεύμα ήταν μάλλον μόνο ένα εργαλείο και όχι το επίκεντρο της ζωής και δημιουργικό εντός του εαυτού του. Ο *Thomas Hobbes* (1588-1679) δεν υποτίμησε τον εχθρό που βρίσκεται μέσα σε κάθε άνθρωπο, όπως οι δύο προηγούμενοι. Έγραφε ότι "ο νόμος δεν μπήκε στον κόσμο για κανέναν άλλο σκοπό απ' το να περιορίζει τη φυσική ελευθερία των ατόμων, κατά τέτοιο τρόπο που να μπορούν, αντί να βλάπτονται αμοιβαία, να βοηθούνται και να ενώνονται ενάντια στους κοινούς εχθρούς".² Αλλά αυτή δεν είναι όλη η αλήθεια. Όταν έγραφε αυτές τις σωστές παρατηρήσεις, σωστά εκτίμησε ότι τα οφέλη της συνεργασίας δεν συμπίπτουν οπωσδήποτε με την ηθική διαμόρφωση της προσωπικότητας των ανθρώπων. Όμως, από τη συνεργασία και την κοινωνική ζωή ρυθμισμένη με νόμους δεν εξασφαλίζονται οφέλη για όλους. Αντιθέτως γίνεται να προετοιμάζεται μια συνολική καταστροφή και δυστυχία για όλους και δυσανάλογα, από μια μικρή ομάδα, της οποίας η δράση μπορεί να εκτιμάται απατηλά ως νόμιμη και ευεργετική. Με τους συμβιβασμούς και τη συνεργασία, οι άνθρωποι δεν ευνοούν οπωσδήποτε την τύχη τους και έτσι δεν διευκολύνεται ισότιμα ή πάντοτε η ζωή τους. Αντιθέτως, έτσι γίνεται να ζουν με αζεπέραστα προβλήματα, με περισσότερους λόγους για να εναντιωθούν ο ένας στον άλλο και αντί για ηρε-

μία, ο πόνος και η αγωνία να είναι μόνιμα στην ψυχή τους και να ζηλεύουν την αρχέγονη φυσική ζωή, όπως σωστά παρατήρησε ο Ρουσσώ. Με τη συνεργασία και την αλληλοβοήθεια δεν εξασφαλίζεται ούτε η υπερίσχυση απέναντι στον κοινό εχθρό. Ενώ μπορεί να συμβεί αντιθέτως, να δημιουργηθούν νέες αδυναμίες (όπως πολιτικές, οικονομικές, τεχνολογικές) ή να δημιουργηθούν νέοι εχθροί και ο εχθρός να προετοιμαστεί καλύτερα, παρακινημένος από τη σχέση ανταγωνισμού, από τις προκλήσεις και από την ανασφάλειά του. Όχι μόνο στα πολιτικά και κοινωνικά ζητήματα, αλλά σε κάθε άποψη για την τύχη του ανθρώπου σε εξωτερική σχέση με τον κόσμο θα συναντήσουμε το ίδιο αδιέξοδο: την αποτυχία να ερμηνεύσουμε πειστικά έναν εξωτερικό προορισμό της ζωής. Η θεωρία για την εξέλιξη του ανθρώπου από τα ζώα, όπως κάποτε ενισχύθηκε με τις έρευνες του *Κ. Δαρβίνου (1809-1882)*, αποτελεί ένα ακόμα λαμπρό παράδειγμα αποτυχίας για τον εξωτερικό προορισμό της ζωής. Αν η υπεροχή και η δύναμη είναι μόνο εκείνη που εξασφαλίζει την επιβίωση, αυτή την υπεροχή και τέτοια πλεονεκτήματα παρατηρούμε σε πολλά ζώα. Η επιβίωση ανεξάρτητα από το περιεχόμενο και το νόημα της ζωής μπορεί να είναι μια κενή και μονότονη ζωή όσο ενός εντόμου. Θα μείνουμε σε αυτή τη βιολογική υπεροχή; Και να πώς ο άνθρωπος με λιγότερα πλεονεκτήματα και με σωματικές αδυναμίες μπόρεσε με το πνεύμα του να αποφύγει τον κίνδυνο της εξαφάνισής του από τα πιο άγρια και δυνατά θηρία και, ο ίδιος, έγινε μια μεγάλη απειλή για τον εαυτό του! Αν διευρύνουμε την αφηρημένη έννοια της υπεροχής και της δύναμης μέσα στο πνεύμα, τότε μπορούν να προταθούν τρελές απόψεις για ένα ισχυρό πνεύμα (αναλόγως του εξωτερικού σκοπού). Η έννοια της υπεροχής και της δύναμης με τα γνωρίσματα της υλικής και εξωτερικής δράσης δεν έχει πειστικό νόημα, χωρίς τον πνευματικό προορισμό του βιολογικού σώματος. Αυτός ο **εσωτερικός προορισμός δεν επιτυγχάνεται με δυνάμεις και υπολογισμούς, αλλά με σκέψεις και αμφισβητήσεις.**

Τα άγρια θηρία δεν εξαφάνισαν τα πιο αδύναμα και δειλά ζώα. Οι μεγάλες αυτοκρατορίες ή οι πιο αναπτυγμένες χώρες δεν εξαφάνισαν τις μικρές αυτόνομες περιοχές, τις τοπικές ιδιαιτερότητες και τα μικρά κράτη. Οι μεγάλες εταιρείες και οι πολυεθνικές δεν εξαφάνισαν τις πιο μικρές επιχειρήσεις και τις μικρές δουλειές, όπως αυτές των μικροπωλητών και δεν έπαψαν να γίνονται περιορισμένες συνεργασίες. Η τεχνολογική ανάπτυξη δεν εξαφάνισε το πλήθος των ελαττωματικών και αποτυχημένων συσκευών. Αντίθετα, με την ανάπτυξη της τεχνολογίας έγινε δυνατό να κατασκευαστούν τα πιο φθηνά και ευπαθή προϊόντα. Τα πιο μεγάλα ουράνια σώματα δεν προσέλκυαν όλο τον κόσμο για να περιστρέφονται όλα τα μικρότερα γύρω από τα πιο μεγάλα ή για να γίνουν όλα μαζί μια μάζα. Οι επιστήμες δεν σταμάτησαν την ποίηση. Σε αυτές τις πιο φανερές περιπτώσεις, μπορούμε να παρατηρήσουμε ότι η αύξη-

ση ενός μεγέθους ή μιας δύναμης όχι μόνο δεν μπορεί να γίνεται απεριόριστα και ανεμπόδιστα, αλλά και αντιθέτως, έτσι γίνεται να χάνονται η ισορροπία, η ενότητα και να αναπτύσσονται νέες ανταγωνιστικές δυνάμεις. Πολλές φορές, ορισμένες μικρές ομάδες και αντίθετες κινήσεις δεν αποκλείεται να υποστηρίζονται, να προστατεύονται ή να χρησιμοποιούνται για την εξυπηρέτηση των πιο ισχυρών δυνάμεων. Όπως και η ύπαρξη ενός άκρου δίνει νόημα και ύπαρξη στο αντίθετο άκρο. Με τέτοιες φανερές παρατηρήσεις για την ανεπάρκεια, την ασάφεια και την αυτοαναίρεση στις έννοιες της δύναμης και της ποσότητας έξω στον υλικό κόσμο, μάλλον θα είναι αδυναμία της λογικής σκέψης, όταν τις μεταχειριζόμαστε για τις σχέσεις μεταξύ των ανθρώπων και για το νόημα της ανθρώπινης ζωής. Η δύναμη και η ελευθερία χωρίς το πνεύμα περιορίζονται όπως στα ζώα. Τι είναι η δύναμη και η ελευθερία με ένα πνεύμα χωρίς σωστή πληροφόρηση, με περιστασιακές απόψεις, με λάθος εκτιμήσεις και με φαντασιώσεις το βλέπουμε στον άνθρωπο ως άτομο και με τις συνεργασίες του.

- 1 Το Κοινωνικό Συμβόλαιο, εκδόσεις Δ. Δαρεμά, 3η έκδοση, σελ. 135
- 2 Λεβιάθαν (Πολιτειολογία), εκδόσεις Αναγνωστίδη, σελ. 246